

Lampové kytarové kombo

VOX AC30HW2X

Věhlas firmy Vox se téměř dotýká hvězd. Promiňte mi trochu patetický začátek, ale vždyť právě Vox stál u zrodu fenoménu zvaného moderní rocková hudba. Byla to „neživá elektrická střeva“ jejich aparátů, která trávila kaloricky hutnou rockovou potravu, aby ji vzápětí přeměnila v obrovskou hudební energii. Budiž proto jejímu otci Thomasi Walteru Jenningsovi třikrát provolána neutuchající: „sláva, sláva, sláva“.

Nevím, jak by to s britskou popmusic dopadlo, kdyby světlo světa nespáčil první a dnes již legendární Vox AC15. Možná by Beatles nebyli odměněni Řádem britského impéria, možná by Brian May měl zvuk jako tisíce jiných kytaristů a hrál by si po práci jen tak pro zábavu. Možná by všechno bylo úplně jinak, a možná také ne. Každopádně budme rádi, že to dopadlo tak, jak to dopadlo a že jsme mohli a můžeme být přítom. Dnes se situace změnila, firmu Vox pod sebe stáhl světový gigant Korg a výroba vesele frčí, bohužel však už víceméně bez onoho „Made in England“. Komu však v uších zní voxovský zvuk, nepřijde ani tak zkrátka.

OZVĚNA ZAŠLÝCH ČASŮ

Aparáty Vox se stále těší veliké oblibě mezi muzikanty, nejen pro své jednoduché ovládání, ale především pro svůj charakteristický zvuk. To je na kytarových aparátech to kouzelné: objevování jejich zvukových možností. Kytarový zvuk lampového aparátu je velice živý fenomén velice ovlivněný lidským faktorem, a to jak ze strany konstruktéra, tak později samotného hráče. Na rozdíl od mnohdy chemických plastových kláves plných podobných, mnohdy nepoužitelných, zvuků a laciných smyček, je kytarový lampový aparát organickou součástí hráčovy duše (samozřejmě též ve spojení s nástrojem). Proto mé srdce i duši rozradostnila zpráva, že budu testovat a recenzovat jeden z nejvyšších současných modelů Vox AC 30HW2X.

Typové označení AC30 informuje uživatele o wattáži aparátu. Zde se jedná o poctivou celolampovou třicítku, která si hravě poradí se zbytkem kapely v menších klubech a sálech. Písmena HW naznačují, že vnitřní elektronika je HandWired, tedy doslova „ručně drátovaná“ (letovaná). Nejedná se tedy o výrobek „z linkuše“, ale o opečovávaný a jemně cizelovaný aparátek, při jehož výrobě by nemělo být na nic zapomenuto. Číslo 2 značí, že ve hře budou dva reproduktory a X, asi že to budou legendární Celestion Alnico Blue.

**Doporučená
cena:** 52 621,- Kč

Distributor: Music Park

Na Hraničkách 36, 682 01 Vyskov

Tel.: 571-333-993

velkoobchod@music-park.cz, www.voxamps.cz

UŽ HO VEZOU

Aparát v přepravním papírovém futrálu byl tak velký, že pro jednoho člověka bylo téměř nemožné ho zabalený transportovat dále než pět metrů. Po vyjmutí z krabice se však k transportu nabídnou dvě gumová madla na každé straně, nebo pro siláky jedno uprostřed (hmotnost je 32 kg). Pak už je kombo přenosné lépe (stejně maximálně však několik desítek metrů). Hned na první pohled zaujme Vox AC30HW krásnou smetanově-béžovou barvou skříň kombinovanou s typickou látkou kosočtvercového vzoru překrývající oba reproduktory. Z látky tak dýchá staroanglická důstojnost a klidně by mohla být okamžitě použita na vycházkový svršek či vestu nějakého britského gentlemana, který by se za doprovodu setra procházel mlžným oparem svého hrabství. V horní části vlevo se nachází reliéfní nápis Vox. Jeho do očí bijící zlatá plastovost mi naopak na vintage aparátu příliš krásná nepřišla (Vox však takto provedeným logem označuje a v minulosti označoval všechny své aparáty). Při podrobnějším zkoumání jsem zjistil, že též smetanový potah není koženkový, ale umělohmotný. Trochu hmatem připomínal lino. Je ale na rozdíl od loga vkusný. S kytaristy jsme trochu diskutovali, zda starší modely Voxe používaly někdy tvrdé potahy, ale nějak jsme se nedobrali jednoznačného závěru. Černý panel s bílým potiskem a s béžovými ovládacími segmenty v podobě šesti potenciometrů s knoby model „Chicken Neck“ (ladí k barvě aparátu) a pěti kovovými přepínači je zapuštěn do vrchní desky. Na vrchní desce jsou též chladicí otvory kryté plastovými mřížkami (opět v barvě aparátu). Zadní strana komba je pootevřená a je krásně vidět na dva masívní reproduktory Celestion Alnico Blue. Nachází se zde síťová zdírka, dva výstupy na reproduktory a přepínač ohmové zátěže (opět dva chladicí otvory). Na spodní straně jsou přišroubovány protiskluzové gumové špunty (alespoň trochu) chránící aparát před vibracemi.

COOL NEBO HOT?

Uvnitř velmi přehledně postaveného aparátu nalezneme celkem sedm lamp. Tři v předzesilovači jsou ECC83/12AX7, jedna usměrňovací je GZ34 a čtyři klasiky britského zvuku EL84 v koncovém zesilovači. V aparátu jsou použity kvalitní lampy od firmy Ruby Tube. Ovládání vintage aparátu velmi věrně napodobuje stará klasická řešení. V našem případě jde vlastně

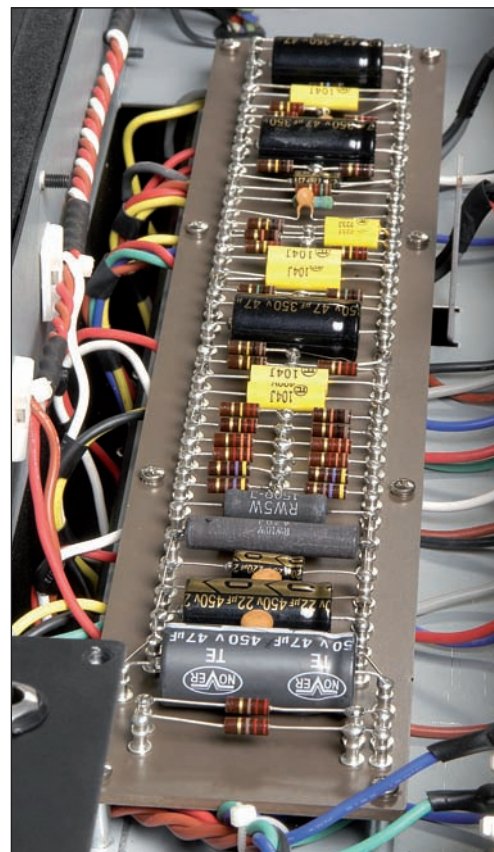
o A/B konstrukci, přičemž kanál B má dvojitou zvukovou charakteristiku. Kanál A zvaný Normal je (jak tomu bývalo dříve) ovládán pouze potenciometrem Volume a hodí se spíše pro interpretaci čistšího zvuku. Vedle něho se nachází malý přepínač Bright, kterým je možné zvuk ještě přioslřit a rozjasnit. U tohoto kanálu, stejně jako u kanálu B, může kytarista použít buď silnější vstup High, nebo slabší Low. U vstupu Low je zvuk díky headroomu čistší. Kanál B zvaný Top Boost slouží naopak pro hraní crunchových a více zkreslených zvuků. Kromě ovladače Volume se zde ještě nachází dvě korekční funkce Treble a Bass. Tento kanál disponuje navíc přepínačem Cool a Hot. Režim Cool produkuje příjemný teplý lampový crunch a umožňuje použít obě korekce, zatímco režim Hot vytváří velmi řízné zkreslení overdriveového charakteru, přičemž korekce jsou neaktivní.

V sekci Master se nachází funkce Tone Cut, která bezprostředně ovlivňuje zvukovou barvu koncového zesilovače. Podílí se tedy na částečné úpravě obou kanálů. Funkce Tone Cut pracuje na principu nejjednoduššího tónového filtru a její ovládání je triviální. Posledním potenciometrem je Volume (master). Zde je možné nastavit výstupní úroveň. U této funkce je též malý přepínač Bypass a MV. V režimu Bypass je vyřazen útlumový potenciometr Volume a zvuk jde z předzesilovače přímo do naplněného koncového zesilovače. Při nastavení aparátu na výkon třiceti wattů je dobré mít na tuto funkci zbrojní pas.

Zbývající dva poslední přepínače jsou OP Mode a Power. Tím prvním můžeme skokově snížit výkon z 30 wattů na 15 wattů - přepnutím pentody na triodu. To se výborně uplatní například v nahrávacích studiích, kde lze 15wattový režim lépe vybudit než 30wattový. Posledním přepínačem aktivujeme celé kombo. Vox nemá dvoustupňové zapínání (žhavení lamp). Indikace aktivního stavu zajišťuje červené retro diamantové oko. Režim Cool a Hot můžeme přepínat pomocí přiloženého jednotliváčkového footswitche VFS1. Pokud ke kombu připojíme externí box, dojde k odpojení reproduktorů v kombu.

„MY VOX“ ANEB „CO MNE NADCHLO“

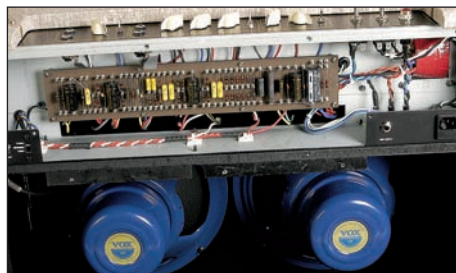
Když opadla první vlna mého láskyplného voxovského vzplanutí a do hry opět trochu vstoupil zdravý rozum, započal jsem se detailně

Zesilovače Vox HandWired skrývají ve svých útrobach ručně drátované spoje. V zesilovačích této série se dle slov výrobce "v jeden ideální celek spojují pečlivost ručního letování, lampy, transformátory, reproduktory, šasi a zakázkové komponenty."

věnovat aparátu samotnému. Poté, co jsem vzal do ruky velice stručný manuál a navštívil webové stránky, byl jsem trochu na pochybách, který ze přesně z modelů, to vlastně mám. AC30HW2X či pouze C30HW2? Ten první má Celestiony Alnico Blue a ten druhý pouze Greenbacky, a oba mají maličko jinou podobu zadní strany. Podle dostupných obrázků, které samozřejmě převzali též čeští distributoři, byly zadní strany obou modelů trochu jiné, než mám já (odlišné umístění výstupu na externí box atd.). Jako kdyby u mnou testovaného modelu byly obě verze z obrázků sloučený. Dost možná, že mám již nějakou novější, maličko upgradovanou řadu. Štítek s typovým označením a reproduktory však jasně hovořily o modelu AC30HW2X.

S použitím lubové Ibanezky byl zvuk prvního kanálu Normal Volume příjemný, i když mi přišel na čistý zvuk maličko chlupatější. On vůbec čistý britský zvuk není u žádného aparátu moc čistý. Na fenderovské cinkání a charakteristický twang tónu zapomeňme. Sound je zabarven více do středů. Přepínačem Bright můžeme celou svou hru ještě více projasnit. Pak je charakter řezavější a více se blíží tranzistorovému zvuku. Hráč zde může laborovat též se dvěma odlišnými vstupy High a Low (dělí je mezi sebou 6 dB) a přepínáním mezi třiceti a patnácti watty pomocí funkce OP.

Druhý kanál již nabízí barvy dvě: výtečný teplý vintage crunch a napálený drive. Crunch krásně napodobuje lehce chropící zvuky šedesátých let, typické právě pro britskou scénu. Uživatel si může tento zvuk ještě doupřavit pomocí dvou korekčních ovladačů

(Treble a Bass). Přibarvují ho lehce, jak je tomu zvykem u všech lampových aparátů, na rozdíl od tranzistorových. Tyto mají zdvih mnohem markantnější. Přepnutím na Hot vyřadíme obě korekce a zvuk se podstatně zkreslí a změní frekvenční charakteristiku. Do hry vstupují nižší a vyšší středů. Pootáčením Volume doprava dochází k nárůstu zkreslení. Jako u prvního kanálu Normal, i tady můžeme laborovat se dvěma citlivostně odlišnými vstupy. Zvuk v režimu Hot je skvělý, nadupaný, a již nepotřebuje žádnou krabici pro přikopnutí. Téměř všechny mnou použité efekty trochu ořezávaly basy a s výslednou barvou zase až tak nic světoborného neudělaly. Sound lze trochu přirůznout tónovým filtrem Tone Cut na koncové sekci. Když jsem zde vyřadil útlumový ovladač Volume, málem mě tlak zabil. Dvě dvanáctky mají obrovský akustický tlak a muzikanti se nemusí bát, že by nebyli slyšet. Naopak, zabije je zvukař. Pokud chce hráč používat oba kanály našeho Voxe a přepínat mezi nimi, doporučil bych dokoupit nějaký line selector, kterým bude signál směřovat buď do Normal Volume nebo do Top Boost. V provedení vintage totiž chybí přepínání. Nebo můžete mít do každého ze vstupů zapojenou jinou kytaru, což se dá velmi dobře zužitkovat.

Co se samotného charakteru zvuku týká, je voxovský zvuk méně chlupatý a řekl bych maličko více průraznější, než třeba Marshall. Do tvrdších, valících se stěn je zase Marshall více vhodný. Nicméně, to je jen

obecná charakteristika, v praxi si musí každý hudebník sám vyzkoušet, co mu sedí. Já tvrdím, že je skvělé mít oba tyto představitele britského zvuku ve svém arzenálu.

„MY VOX“ ANEB „CO MNE ZARAZILO“

Protože aparát stojí téměř padesát tisíc, musím být ve svém testování přísný a zmínit také pár věcí, které mne při testování zarazily. Týkaly se ovládání samotného. Když jsem měl kytaru zapojenou do Normal Volume a vytočil jsem naprázdno vedlejší kanál Top Boost, změnila se křivka nárůstu hlasitosti u Normal Volume. Vlastně aparát pořád hrál, i když jsem v této sekci stáhl hlasitost na nulu. Nešel úplně stáhnout. Tento neduh trval i při použití line selectoru. Druhou věcí, na kterou jsem narazil, bylo podivné ovlivňování zvuku u Top Boost v režimu Hot. Zde by korekce měly být zcela neaktivní, ale nejsou. Pokud jsou vytočeny, mění zvuk a hlavně trochu zeslabují zkreslení i samotný výkon. Připomínalo mi to zvuk v protifázi. V režimu Cool chodily korekce naprosto spolehlivě. Muzikant však během hry nemůže stahovat kanály, které zrovna nepoužívá.

Poslední moje výtky je spíše úsměvná a naplna v ní propuká mé šroustalství. Proč je proboha u všech Voxů potisk panelu obráceně? Když budu stát za aparátem, jsou nápisy čitelné, když však stojím normálně před ním, mám celý panel vzhůru nohama. Samozřejmě, že po letech stačí jen „sáhnout“, ale toto mi vážně přijde trochu podivné, ostatně stejně jako jízda vlevo, jako doubledeckery, libry, unce a palce, účesy Beatlů, paruky soudců, křbová kytara Briana Maye a zproštění obvinění kapitána Williama Blighe při vzpouře na lodi Bounty...

